

Sygn. I C 119/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Urszula Minga-Głuszczyk
Protokolant:	Justyna Przełomieć

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2019 r. w Gdańsku

sprawy z powództwa A. P.

przeciwko (...) Bank S.A w W.

O uzgodnienie treści księgi wieczystej

I. Oddała powództwo;

II. Kosztami procesu w całości obciąża powódkę A. P., pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 119/19

UZASADNIENIE

Powódka A. P. wniosła pozew przeciwko (...) Bank S.A. w W. o uzgodnienie treści księgi wieczystej o nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku, dla nieruchomości w postaci lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku nr (...), klatka G przy ul. (...) w G. z rzeczywistym stanem prawnym poprzez wykreślenie z działu IV tej księgi hipoteki umownej kaucyjnej do kwoty 571.200,00 zł. ustanowionej na rzecz (...) Bank S.A. Oddział (...) w W., jako obciążenie nieistniejące.

W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 6 września 2007r małżonkowie A. P. i T. P. zawarli umowę kredytu hipotecznego nr GK/KR- (...) indeksowanego do (...) w (...) Bank S.A. w W. – Oddział (...). Aktualnym następcą prawnym wierzyciela jest pozwany. Zabezpieczeniem kredytu była hipoteka umowna kaucyjna do kwoty 571.200,00 zł na przedmiotowej nieruchomości. Związek małżeński kredytobiorców został rozwiązany wyrokiem z dnia 07.07.2011r. Powódka utraciła płynność finansową i w 2003r wyjechała do (...). W konsekwencji utraty płynności finansowej, powódka zmuszona była odjąć kroki w celu wszczęcia postępowania upadłościowego. Z dniem 11 kwietnia 2013r brytyjski Sąd Okręgowy w W. uznał powódkę za niewypłacalną. Brytyjski Sąd orzekł w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000r w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. Unii Europejskiej L 160 z (...).2000) uznając prowadzone postępowanie za postępowanie główne w myśl przepisów rozporządzenia. W toku przedmiotowego postępowania powódka zgłosiła wierzytelność wynikającą z umowy kredytu zawartej z bankiem, o czym pozwana wiedziała. Powódka została z dniem 11 kwietnia 2014r w pełni zwolniona

przez Sąd Powiatowy w N. z obciążeń, jako bankrut. W ocenie powódki, z uwagi na zwolnienie powódki z wszelkich zobowiązań, przysługujące powódce prawo do nieruchomości dotknięte jest wpisem nieistniejącego obciążenia.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany zaprzeczył autentyczności dołączonego do pozwu dokumentu „certificate of D. – debitor A. P., insolvency numer (...)” wraz z tłumaczeniem przysięgłym. Zakwestionował ten dokument, z uwagi na brak podpisu, a nadto zakwestionował, aby postępowanie upadłościowe w Wielkiej Brytanii miało miejsce oraz aby w jego rezultacie doszło do ogłoszenia upadłości powódki. Pozwany zaprzeczył tym samym, aby powódka przestała być jego dłużnikiem osobistym i rzeczowym. Pozwany powołał się także na treść art. 26 Rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z 29 maja 2000r. a także zarzucił, że uznanie postępowania upadłościowego, na które powołuje się powódka albo wydanego w jego toku orzeczenia prowadziłyby do rezultatu oczywiście sprzecznego z porządkiem prawnym Rzeczypospolitej Polskiej. Zarzucił także, że pozbawiono go możliwości obrony swoich praw w postępowaniu upadłościowym, albowiem powódka oddała nieprawidłowy adres banku w postępowaniu upadłościowym. Pozwany powołał się również na treść art. 5 ust 1 Rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z 29 maja 2000 roku w sprawie postępowania upadłościowego, zgodnie z którym „wszczenie postępowania upadłościowego nie narusza praw rzeczowych wierzycieli lub osób trzecich na materialnych lub niematerialnych ruchomych lub nieruchomych składnikach majątku dłużnika – zarówno na określonych przedmiotach, jak i na zbiorze nieokreślonych przedmiotów o zmiennym składzie – które w chwili wszczęcia postępowania znajdują się na terytorium innego Państwa Członkowskiego”.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 06 września 2007r (...) Bank S.A. w W. – Oddział (...) w W. oraz A. P. i T. P. zawarli umowę kredytu hipotecznego nr DK/KR- (...) indeksowanego do (...). Zabezpieczeniem spłaty przedmiotowego kredytu jest hipoteka umowa kaucyjna do kwoty 571.200,00 zł ustanowiona na rzecz banku na nieruchomości położonej w G. ul. (...), objętej księgą wieczystą Kw (...). Prawo do nieruchomości, stanowiące spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego przysługuje wyłącznie A. P.. Hipoteka ustanowiona na rzecz (...) Bank S.A. w W. – Oddział (...) w W. została ujawniona w księdze wieczystej Kw (...). Następcą prawnym (...) Bank S.A. w W. – Oddział (...) w W. jest (...) Bank S.A. w W.. Pismem z dnia 28 maja 2012r pozwany wypowiedział powódce umowę kredytu, z uwagi na zaległości w łącznej kwocie 7.651,60 CHF. Wypowiedzenie zostało wystosowane przez (...) Bank S.A. w W. (...), ul. (...),(...)-(...) W..

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: umowa kredytu hipotecznego – k. 15-22, wypowiedzenie umowy kredytu – k. 91)

Sąd Rejonowy w Newcastle Upon Tyne postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2013r ogłosił upadłość A. P..

W toku postępowania upadłościowego powódka złożyła dokument „zestawienie zdarzeń”, zawierający m.in. listę zabezpieczonych wierzycieli. Na liście znalazł się (...) Bank S.A., jako adres banku powódka wskazała: ul. (...), (...)- (...) W., kwotę zobowiązań powódka określiła na kwotę 125,243 (...) (620.000 zł), jako kwotę, która ma być ujęta we wniosku powódka wskazała 60.606 (...) (300.000,00 pln), zaś kwotę zobowiązań netto określiła na sumę 64.637 (...) (320.000 pln).

Wiadomością e-mail kierowaną do pracownika pozwanego banku, powódka poinformowała pozwanego, iż powinien wysłać do Syndyka list zawierający opis stanu faktycznego, czyli: szacunkową wartość nieruchomości, kwotę do spłacenia oraz informację, czy przejęcie nieruchomości zaspokoi roszczenia banku.

(dowód: postanowienie o ogłoszeniu upadłości – k. 23-24, zestawienie zdarzeń - k. 25-26, k.72-88, wiadomość e-mail – k. 92)

W dniu 11 kwietnia 2014r powódka A. P. została zwolniona z obciążeń jako bankrutka.

(dowód: zaświadczenie o ustaniu upadłości – k. 29-30)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy.

Sąd, wbrew zarzutom pozwanego, nie miał wątpliwości co do autentyczności i prawdziwości przedłożonych przez powódkę dokumentów. Wskazać bowiem należy, iż dokumenty w postaci postanowienia o ogłoszeniu upadłości wraz z poświadczeniem zwolnienia powódki z zobowiązań stanowią kopię dokumentu urzędowego, poświadczonego zgodnie z art. 129 § 2 kpc. przez umocowanego w sprawie pełnomocnika powódki. Nadto, dokument ten zawiera pieczęć okrągłą Sądu oraz dane adresowe.

Sąd oddalił wniosek powódki o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków oraz z zeznań powódki, na okoliczność wszczęcia, przeprowadzenia i przebiegu głównego postępowania upadłościowego, wiedzy i świadomości pozwanego o toczącym się postępowaniu, informowania pozwanego przez powódkę o stanie sprawy i powinnościach wierzyciela, braku przystąpienia pozwanego do głównego postępowania upadłościowego, albowiem okoliczności te zostały wykazane dowodami z dokumentów, które w ocenie Sądu nie budzą wątpliwości co do autentyczności.

Sąd oddalił także wniosek pozwanego o przekazanie sprawy do Sądu Okręgowego w Gdańsku, z uwagi na zagadnienia prawne budzące poważne wątpliwości (art. 18 kpc). W ocenie Sądu bowiem zagadnienia przedstawione w toku procesu nie budziły tak poważnych wątpliwości, które uzasadniałyby rozpoznanie sprawy przez Sąd Okręgowy w Gdańsku.

W niniejsze sprawie powództwo nie było uzasadnione.

Zgodnie z art. 10 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, w przypadku niezgodności między stanem ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym osoba, której prawo nie jest wpisane, może żądać usunięcia niezgodności (uzgodnienia treści księgi wieczystej). Uzgodnienie treści księgi wieczystej to doprowadzenie jej do aktualnego stanu prawnego, a nie do stanu, który wprawdzie istniał w przeszłości, lecz w chwili żądania uzgodnienia nie odpowiada już rzeczywistości. (zob. wyrok SN z dnia 18 grudnia 1996r, I CKU 43/96). Tak więc kryterium niezgodności treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym jest zawsze obecny stan prawny, a nie istniejący w przeszłości (zob. wyrok SN z dnia 24 listopada 1997 r., II CKU 110/97).Warto podkreślić, że stan prawny ujawniony w księdze wieczystej to wyłącznie treść wpisów ujawniających prawa na nieruchomości. W zakresie tym nie mieszczą się natomiast dokumenty czy inne pisma, które znajdują się w aktach księgi wieczystej.

Ustalenie, czy faktycznie zachodzi niezgodność treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym następuje w trakcie postępowania dowodowego, przy czym ciężar dowodu, że stan prawny nieruchomości różni się od tego, który ujawniony jest w księdze wieczystej, spoczywa na powodzie.

Krąg uprawnionych do żądania usunięcia niezgodnej z rzeczywistym stanem prawnym treści księgi wieczystej określił Sąd Najwyższy w podjętej w składzie siedmiu sędziów uchwale z dnia 15 marca 2006 r., III CZP 106/2005. Zgodnie z powołaną uchwałą powództwo o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym może wytoczyć tylko osoba uprawniona do złożenia wniosku o dokonanie wpisu w księdze wieczystej. Z uwagi na to, że roszczenie o uzgodnienie stanu prawnego ujawnionego w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym nie jest roszczeniem w znaczeniu materialnoprawnym, nie podlega przedawnieniu. W przedmiotowej sprawie legitymacja strony powodowej była bezsporna.

Powódka w niniejszej sprawie podnosiła, że skutek uznania jej za niewypłacalną, a następnie na skutek umorzenia jej zaległości, wpis w dziale IV przedmiotowej księgi wieczystej hipoteki umownej kaucyjnej do kwoty 571.200,00 zł jest niezgodny z rzeczywistym stanem prawnym, albowiem jest to obciążenie nieistniejące.

Skutki wszczęcia i prowadzenia zagranicznego postępowania upadłościowego dla krajów członkowskich Unii Europejskiej uregulowane zostały w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000r. w sprawie postępowania upadłościowego, które weszło w życie 31 maja 2002r. Przedmiotowe rozporządzenie przyjęte zostało przez wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej, z wyjątkiem (...) Zgodnie z postanowieniami Traktatu

ustanawiającego Wspólnotę Europejską rozporządzenie obowiązuje w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich. W Polsce obowiązuje od dnia 1 maja 2004r., bez potrzeby wprowadzania go w życie prawem wewnętrznym (wynika to z art. 288 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej) i z pierwszeństwem przed prawem wewnętrznym państw członkowskich.

Powołane rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 zostało zastąpione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) z dnia 20 maja 2015r. w sprawie postępowania upadłościowego. Rozporządzenie nr 2015/848 weszło w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu. Do postępowań wszczętych przed tym dniem, a więc między innymi do postępowania upadłościowego powódki stosuje się nadal przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000.

W ocenie Sądu, postanowienie Sądu Rejonowego w Newcastle Upon Tyne z dnia 11 kwietnia 2013r podlega uznaniu w Rzeczypospolitej Polskiej i jako takie wiąże Sąd orzekający w sprawie niniejszej. Zgodnie bowiem z art. 16 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 wszczęcie postępowania upadłościowego przez sąd Państwa Członkowskiego właściwy zgodnie z art. 3 rozporządzenia (tj. sąd państwa członkowskiego, na terytorium którego znajduje się główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika) podlega uznaniu we wszystkich pozostałych państwach członkowskich z chwilą, gdy orzeczenie stanie się skuteczne w państwie wszczęcia postępowania. Cytowany art. 16 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 wprowadza więc zasadę automatycznego uznawania orzeczeń o wszczęciu postępowania upadłościowego wydanych przez sąd jednego państwa członkowskiego (z wyjątkiem Danii) we wszystkich pozostałych państwach członkowskich (z wyjątkiem(...)) Oznacza to, iż w stosunku do orzeczeń wszczynających postępowania upadłościowe wymienione w załączniku A do rozporządzenia, wydanych przez sąd właściwy na podstawie art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000, nie istnieje odrębne postępowanie w przedmiocie uznania orzeczenia, a uznawanie orzeczeń w ramach Wspólnoty Europejskiej odbywa się na zasadzie wzajemnego zaufania.

Sąd nie uwzględnił zatem zarzutu pozwanego, iż tutejszy Sąd winien odmówić uznania postępowania upadłościowego wszczętego w Wielkiej Brytanii, z uwagi na treść art. 26 Rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000. W wyroku z dnia 21 stycznia 2010r. wydanym w sprawie I C -444/07 w sprawie upadłości (...) sp. z o.o., w G., Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w punktach od 31 do 34 wskazał, że istnieją jedynie dwie przyczyny odmowy uznania orzeczenia sądu innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w przedmiocie upadłości. Otóż zgodnie z art. 25 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 państwa członkowskie nie są zobowiązane do uznania i wykonywania orzeczeń dotyczących prowadzenia i zakończenia postępowania upadłościowego, które pociągnęłyby za sobą ograniczenie wolności osobistej lub tajemnicy korespondencji. Zgodnie natomiast z art. 26 powołanego rozporządzenia każde państwo członkowskie może odmówić uznania postępowania upadłościowego wszczętego w innym państwie członkowskim lub wykonania wydanego w jego toku orzeczenia, o ile uznanie to lub wykonanie prowadziłoby do rezultatu, który pozostaje w oczywistej sprzeczności z porządkiem publicznym tego państwa, w szczególności z podstawowymi zasadami lub konstytucyjnie zagwarantowanymi prawami i wolnościami jednostki. Taki pogląd zaprezentował również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 lutego 2011r. (sygn. akt II CSK 425/10), który wskazał, że w celu zachowania zasady zaufania orzeczenie sądu państwa członkowskiego o wszczęciu postępowania upadłościowego powinno być, po pierwsze automatycznie uznane przez wszystkie państwa członkowskie, a po drugi winno zostać uznane bez badania jego prawidłowości. Sąd Najwyższy wskazał, że „wyjątkiem od zasady automatycznego uznania orzeczenia jest art. 26 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 dający państwu członkowskiemu prawo odmowy uznania postępowania upadłościowego w innym państwie członkowskim, albo jego wykonania, o ile uznanie to lub wykonanie prowadziłoby do rezultatu, który pozostaje w oczywistej sprzeczności z jego porządkiem publicznym, w szczególności z jego podstawowymi zasadami lub konstytucyjnie zagwarantowanymi prawami i wolnościami jednostki”.

W ocenie Sądu, wbrew twierdzeniom pozwanego, w odniesieniu do przedmiotowego orzeczenia o ogłoszeniu upadłości powódki A. P. nie zachodzi żadna z wymienionych przesłanek do odmowy uznania tegoż orzeczenia przez Sąd niniejszy. Ponadto, wskazane orzeczenie podlega uznaniu, gdyż dotyczy postępowania upadłościowego objętego zakresem zastosowania powołanego rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 (wymienione jest w załączniku A),

a także zostało wydane przez sąd w rozumieniu art. 2 lit. d rozporządzenia, który uznał, że jego jurysdykcja do rozpoznania sprawy wynika z art. 3 rozporządzenia oraz jest skuteczne w państwie jego wydania tj. w Wielkiej Brytanii.

Podnieść jednak należy, że powołane rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 nie ustanawia wspólnych przepisów regulujących przebieg postępowania upadłościowego we wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej, a stanowi o jurysdykcji sądów w sprawach upadłościowych (art. 3 rozporządzenia), o normach kolizyjnych prawa materialnego oraz o skutkach ogłoszenia upadłości w jednym państwie członkowskim na terenie innych państw członkowskich Unii Europejskiej (por. art. 16 rozporządzenia i następane).

Podstawowa reguła prawa kolizyjnego zawarta została w art. 4 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000, który stanowi, że o ile rozporządzenie nie stanowi inaczej, dla postępowania upadłościowego i jego skutków właściwe jest prawo państwa członkowskiego, w którym zostaje wszczęte postępowanie upadłościowe. Uzupełnieniem normy kolizyjnej z art. 4 ust.1 jest regulacja art. 17 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000, który rozciąga skutki orzeczenia o ogłoszeniu upadłości wydanego przez sąd, którego właściwość międzynarodowa wynika z art. 3 ust. 1, na inne państwa członkowskie (z wyjątkiem Danii). „W konsekwencji, na podstawie art. 17 ust. w zw. z art. 4 rozporządzenia, z uwzględnieniem wyjątków określonych w art. 5-15, orzeczenie o wszczęciu postępowania wywołuje ipso iure w innych państwach członkowskich takie same skutki proceduralne i materialnoprawne jak w państwie wszczęcia postępowania”. Art. 17 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 przewiduje dwa wyjątki od zasady nieograniczonego rozszerzenia skutków orzeczenia o wszczęciu głównego postępowania upadłościowego. Po pierwsze zasada ta doznaje ograniczenia w razie wszczęcia ubocznego postępowania upadłościowego. Po drugie zasada ta nie obowiązuje, gdy „rozporządzenie stanowi inaczej”, a ma to miejsce poprzez wprowadzenie wyjątków od tejże zasady i uregulowanie ich w art. 5 – 15 przedmiotowego rozporządzenia.

W tym miejscu należy przywołać przepis art. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000, który stanowi, iż wszczęcie postępowania upadłościowego nie narusza praw rzeczowych wierzycieli lub osób trzecich na materialnych lub niematerialnych, ruchomych lub nieruchomych składników majątku dłużnika – zarówno na określonych przedmiotach, jak i na zbiorze nieokreślonych przedmiotów o zmiennym składzie – które w chwili wszczęcia postępowania znajdują się na terytorium innego państwa członkowskiego. Do opisanych praw należą w szczególności uprawnienie do zbycia przedmiotu lub przeznaczenia go do zbycia i zaspokojenia się z uzyskanych środków lub pożytków tego przedmiotu, w szczególności z tytułu zastawu lub hipoteki.

Słusznie podniósł pozwany, iż niniejsze postępowanie dotyczy uzgodnienia treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym poprzez wykreślenie hipoteki ustanowionej na rzecz pozwanego. W tym zakresie, do przedmiotowej sprawy, zastosowanie będzie miał cytowany art. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000. Ochrona praw rzeczowych, o której mowa już w motywie 25 preambuły do przedmiotowego rozporządzenia, polega na tym, że postępowanie upadłościowe wszczęte w innym państwie członkowskim, **nie ma na te prawa wpływu**, tzn. nie ma wpływu na ich ważność, zasadność i znaczenie. Elementy te określa prawo krajowe poszczególnych, właściwych dla tych praw, państw członkowskich – w sprawie niniejszej – prawo polskie. Jak wskazuje się w doktrynie, w oparciu o motyw 25 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000, uprawniony z tytułu prawa rzeczowego (czyli np. wierzyciel hipoteczny) powinien w dalszym ciągu móc dochodzić swojego prawa wyłączenia z masy lub odrębnego zaspokojenia z przedmiotu zabezpieczonego tym prawem. Regulacja zawarta w art. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 ma na celu ochronę posiadaczy praw rzeczowych, które obowiązują w innych państwach członkowskich, a którzy nie mogą być pokrzywdzeni względem posiadaczy takich praw w państwie wszczęcia postępowania. Z zasady równouprawnienia wierzycieli (zawartej w rozporządzeniu Rady WE nr 1346/2000) z państwa wszczęcia postępowania upadłościowego oraz z państwa położenia rzeczy obciążonej prawem rzeczowym wynika, iż wierzyciel hipoteczny, jakim jest pozwany w niniejszej sprawie, nie może zostać pozbawiony możliwości wyegzekwowania swoich należności z uwagi na to, iż główne postępowanie upadłościowe wszczęte zostało w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej.

Z tych względów Sąd uznał, że ogłoszenie upadłości powódki, a także zwolnienie upadłej z długów (discharge) kończące postępowanie upadłościowe osoby fizycznej (art. 278 I. A. z 1986r) nie miało wpływu na ważność zabezpieczenia hipotecznego pozwanego na nieruchomości powódki.

Na marginesie wskazać należy, iż wbrew zarzutom pozwanego, nie został on pozbawiony obrony praw w postępowaniu upadłościowym. Jak wynika z przedłożonych dokumentów, powódka w zgłoszeniu wierzytelności, co prawda wskazała adres Departamentu windykacji pozwanego, jednakże trudno uznać, że w ten sposób pozwany nie został powiadomiony o wszczęciu wobec powódki postępowania upadłościowego. Adres przy ul (...) we W. jest wszak adresem departamentu – zatem jednostki organizacyjnej pozwanego, w którym pracują osoby zatrudnione przez pozwanego. Zbyt daleko idący jest wniosek, że pracownicy pozwanego, odpowiedzialni za windykację należności dłużników, nie zbadali dokumentów i nie przesłali ich komórce odpowiedzialnej u pozwanego za działania prawne mające na celu ewentualne zgłoszenie wierzytelności. Okoliczności te potwierdza również wiadomość e-mail przedstawiona przez powódkę, a pisana do pracownika pozwanego o konieczności zgłoszenia syndykowi danych wymienionych w tej wiadomości. Szczegółową procedurę zgłoszenia wierzytelności określa rozdział 8 I. R., a syndyk (trustee) może następnie zażądać dostarczenia wszelkich dokumentów lub dowodów na poparcie twierdzeń wierzyciela według własnego uznania. Syndyk może nadto zażądać od wierzyciela oświadczenia w zakresie zgłoszonej wierzytelności. O żądaniach syndyka powódka zawiadomiła pozwanego, choćby poprzez wiadomość e-mail.

Mając na uwadze powyższe, uznać należy, że umorzenie długów powódki na skutek ogłoszenia upadłości konsumentki przez dłużnika, nie pozbawia wierzyciela hipotecznego możliwości dochodzenia swoich roszczeń w zakresie praw rzeczowych zabezpieczonych przedmiotową hipoteką i dlatego, na podstawie art. 10 ustawy o księgach wieczystych i hipotece a contrario w zw. z art. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 orzeczono, jak w pkt I wyroku.

W punkcie II wyroku, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażoną w art. 98 § 1 i § 2 kpc kosztami procesu w całości obciążono powódkę, jako przegrywającego spor, jednocześnie na podstawie art. 108 § 1 kpc szczegółowe wyliczenie kosztów pozostawiono referendarzowi sądowemu.